

full

D I O C E S À

S O L S O N A | V I C

La Presentació del Senyor, 2 de febrer

L'evangelí de Lluc en relata l'episodi. Josep i Maria, obeint la llei de Moisès, portaren el seu Fill al temple quaranta dies després del seu naixement, per a l'anomenada purificació legal de la mare i a fi d'oferir el seu primogènit a Déu. D'aquest fet, que recordem en un misteri del rosari, en neix també la festa de la Presentació del Senyor, dissabte vinent, dia 2 de febrer. Simeó anomena Jesús «llum per a il·luminar les nacions» (Lc 2,32): la processó de les candeles ens recorda que el Senyor és la Llum que ha d'il·luminar la nostra vida, i que hem de ser portadors d'aquesta Llum als altres per tal d'anar traient les fosques

de tota mena que ens envolten, mentre esperem d'arribar a la «llum que mai no s'apaga», «la llum de la vostra glòria» (oració de benedicció de les candeles). La festa pressuposa l'esperança d'un món sense foscos, el Regne de Déu en plenitud, on veurem el Senyor, molt millor de com fou concedit a Simeó.

Jesús fou presentat al temple essent un nen. Abans els infants ja batejats també eren presentats al temple o a un santuari recordant aquest fet, costum dissortadament perdut malgrat que encara és previst en els rituals de l'Església.

Diumenge III de durant l'any | Cicle C

Lectura del llibre de Nehemies (8,2-4a.5-6.8-10)

En aquells dies, el sacerdot Esdres portà el llibre de la Llei en presència del poble reunit a la plaça de davant la porta de les Aigües, i des del matí fins al migdia el llegí davant de tothom: homes, dones i criatures capaces d'entendre-la. Tot el poble escoltava atentament la lectura del llibre de la Llei.

Esdres, mestre de la Llei, estava dret dalt d'una tarima de fusta preparada expressament. Obrí el llibre a la vista de tot el poble, ja que des del lloc on era dominava tothom, i així que l'obrí, tot el poble es posà dret. Esdres beneí el Senyor, Déu gran, i tot el poble alçà les mans i respongué: Amén, amén. Després es prosternaren amb el front a terra, i adoraren el Senyor. Ell llegia ben clar el llibre de la Llei de Déu, i alguns levites n'exposaven el sentit, perquè la lectura fos entenedora. [...]

Salm responsorial (Salm 18)

Les vostres paraules, Senyor, són esperit i són vida.

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (12,12-30)

Germans, el Crist és com el cos humà: és un, encara que tingui molts membres, ja que tots els membres, ni que siguin molts, formen un sol cos. Tots nosaltres, jueus o grecs, esclaus o lliures, hem estat batejats en un sol Esperit per a formar un sol cos, i a tots ens ha estat

donat com a beguda el mateix Esperit. Ara bé, el cos no consta d'un sol membre, sinó de molts. [...]

Lectura de l'evangelí segons sant Lluc (1,1-4;4,14-21)

Són molts els qui han emprès la tasca d'escriure una narració dels fets ocorreguts entre nosaltres, guiant-se per l'ensenyament que hem rebut d'aquells que des del principi en foren testimonis de vista i després ho transmeteren de paraula. Havent pogut informar-me minuciosament de tot des dels orígens, jo també, il·lustre Teòfil, he decidit escriure-t'ho en una narració seguida, perquè coneguis la solidesa de l'ensenyament que has rebut.

En aquell temps Jesús se'n tornà a Galilea ple del poder de l'Esperit. La seva anomenada s'estengué per tota la regió. Ensenyava en les sinagogues d'ells i tothom el lloava. I se'n anà a Natzaret, on s'havia criat. El dissabte anà a la sinagoga, com tenia costum, i s'aixecà a llegir. Li donaren el volum del profeta Isaïes, el desplegué i trobà el passatge on hi ha escrit: «L'Esperit del Senyor reposa sobre meu, ja que ell m'ha ungit per a portar la Bona Nova als desvalguts, m'ha enviat a proclamar als captius la llibertat, i als cecs el retorn de la llum, a deixar en llibertat els oprimits i a proclamar l'any de gràcia del Senyor.» Després plegà el volum, el donà a l'ajudant de la sinagoga i s'assegué. Tots els qui eren a la sinagoga tenien els ulls posats en Jesús. Ell començà dient-los: «Això que avui sentiu contar de mi és el compliment d'aquestes paraules de l'Escriptura.»

2

full

«És perfecta la llei del Senyor, i l'ànima hi descansa» |

Mn. Marc Majà Guiu

És la primera frase del salm de la missa d'avui: «És perfecta la llei del Senyor, i l'ànima hi descansa.» Se'n dedueix que l'ésser humà, que en aquest món es troba en estat de ruta (de fer camí), troba una fita per a descansar en la llei del Senyor. Afirmació curiosa: tot i que acostumem a associar la llei del Senyor (els seus manaments) a l'esforç, a la renúncia, al sacrifici... aquí se'ns diu que, en el fons, aquesta llei és una font de descans per a l'ànima. I el motiu és ben simple: aquesta llei és una llei «perfecta», és a dir, acabada o completa (avui en diríem integral). Què ens diu això? Que enfront d'un món on se'ns presenten tantes realitats que van i vénen,

tantes veus més o menys definitives, en les quals la persona es troba entre desorientada i perplexa, la llei del Senyor (la seva Paraula) apareix com una paraula ferma, que dona seny, planera, que omple el cor, transparent i que il·lumina. I és una paraula així, la Paraula de Déu, l'única en què la criatura humana pot veritablement descansar.

Aquesta Paraula, a més, sabem que té un rostre: Jesucrist. En ell trobem el nostre descans, com a Paraula completa i definitiva de Déu Pare, i la nostra força, com a Paraula viva i vivificant.

Déu, creador del cel i de la terra | Romà Casanova, bisbe de Vic

En el símbol de Nicea-Constantinoble professem que Déu és «creador del cel i de la terra, de totes les coses visibles i invisibles». Aquesta és l'afirmació fonamental des de la qual podem entendre tot el misteri de la vida i de la salvació dels homes. L'Església en la Vetlla Pasqual proclama el relat de la creació del món: *Al principi Déu creà el cel i la terra* (Gn 1,1). La creació és el fonament de tots els dissenys salvífics de Déu, el començament de la història de la salvació, que culmina en el Crist. I el misteri del Crist és la llum decisiva sobre el misteri de la creació (cf. CEC, núm. 280).

La veritat sobre la creació és de gran importància, perquè arriba als fonaments de la vida humana. Les preguntes claus de la vida —D'on venim? On anem? Quin és el nostre origen? Quin és el nostre fi? D'on ve i on va tot el que existeix?— tenen en l'afirmació del Déu creador la resposta que dona la llum per a entendre el misteri de la vida de l'home. La resposta de la fe és l'opció pel sentit de la vida, per l'ésser, enfront del sense-sentit i el no-res. Aquesta opció expressa el sentit comú: del no-res no pot sortir res.

L'obra creadora de Déu té la seva única raó en la saviesa i l'amor. El món creat no és producte d'una necessitat qualsevol, d'un destí o un atzar. Nosaltres creiem que procedeix de la voluntat lliure de Déu que ha volgut fer participar les criatures en el seu ésser, la seva saviesa, la seva bonesa.

L'acció de crear és pròpia de Déu. L'únic creador, l'únic capaç de fer sorgir del no-res tota la realitat del món visible i invisible, és Déu. Déu crea lliurement del no-res. L'omnipotència de Déu fa possible entendre també la seva obra alliberadora i salvadora. El Senyor de la creació és el qui fa realitat la nova creació en Jesús: la vida de fills de Déu i la resurrecció dels morts a la fi dels temps.

El món ha estat creat per a donar glòria a Déu. Tota la creació manifesta la glòria de Déu. Per les obres de la creació, il·luminades per la redempció, descobrim l'amor que va obrir la mà de Déu per a crear les criatures. Existir és ser estimat. És l'amor de Déu el que m'ha tret del no-res. Aquesta és la veritat de tota persona. Què en trauríem de viure sense descobrir la font d'aquesta vida? Deia sant Ireneu: «La glòria de Déu és que l'home visqui, i la vida de l'home és la visió de Déu.»

Prendre consciència que Déu és creador és reconèixer la nostra veritat de criatures. I això ens porta a l'actitud d'adoració d'aquell que reconeixem com l'autor de la nostra existència i de la crida a viure en la seva plenitud. L'adoració de Déu és font de pau i de confiança. L'adoració porta a l'acció de gràcies. Certament el Credo és pregària i font de pregària. Retrobar el nostre creador és trobar el fonament, la font segura de tota guarició i de tota plenitud de vida.

Agenda litúrgica de la setmana

27 ■ Diumenge III de durant l'any

/ **Cicle C.** Santa Àngela Mèrici, verge (1474-1540). Sant Enric d'Ossó i Cervelló, prevere (1840-†1896).

Lectures: Nehemies 8,2-4a.5-6.8-10 / Salm 18 / 1Corintis 12,12-30 / Lluç 1,1-4;4,14-21

Litúrgia de les hores: Setmana III

28 □ Dilluns. Sant Tomàs d'Aquino, prevere i doctor de l'Església (1225-1274). Sant Valeri.

Lectures: Hebreus 9,15.24-28 / Salm 97 / Marc 3,22-30

29 ■ Dimarts. Sant Pere Nolasc, religiós (1180-1258).

Lectures: Hebreus 10,1-10 / Salm 39 / Marc 3,31-35

30 ■ Dimecres. Santa Martina, màrtir (†226). Sant Lesmes, abat (s. XI).

Lectures: Hebreus 10,11-18 / Salm 109 / Marc 4,1-20

31 □ Dijous. Sant Joan Bosco, prevere (1815-1888).

Lectures: Hebreus 10,19-25 / Salm 23 / Marc 4,21-25

1 ■ Divendres. Sant Pioni, màrtir (†250). Santa Veridiana, verge (†1242).

Lectures: Hebreus 10,32-39 / Salm 36 / Marc 4,26-34

2 □ Dissabte. La Presentació del Senyor.

Lectures: Malaquies 3,1-4 / Salm 23 / Hebreus 2,14-18 / Lluç 2,22-40

3 ■ Diumenge IV de durant l'any

/ **Cicle C.** Sant Blai, bisbe i màrtir (†316). Sant Anscari, bisbe (801-865).

Lectures: Jeremies 1,4-5.17-19 / Salm 70 / 1Corintis 12,31-13,13 / Lluç 4,21-30

La indulgència plenària amb motiu de l'Any de la Fe |

Mons. Xavier Novell, bisbe de Solsona

La Penitenciària Apostòlica, l'organisme que té l'encàrrec de regular tot el que afecta la concessió de les indulgències, a petició del Consell Pontifici per a la Promoció de la Nova Evangelització, en aquest Any de la Fe, ha concedit la indulgència plenària als fidels que participin piadosament en activitats de formació i de culte, en els dies i els llocs assenyalats per cada bisbe a la seva diòcesi.

Aquesta notícia potser sorprèn alguns fidels convençuts que el Concili Vaticà II havia posat fi a la doctrina i la concessió de les indulgències. No fou així: el Concili Vaticà II no va suprimir aquesta doctrina sinó que fou l'impuls per a la seva renovació. El papa Pau VI, acabat el Concili, va publicar la constitució apostòlica *Indulgentiarum doctrina* amb aquesta finalitat.

Què són, doncs, les indulgències i, en concret, què és la indulgència plenària? Vegem què en diu l'esmentat document papal, reproduït en el Catecisme de l'Església Catòlica (núm. 1471): «La indulgència és la remissió davant Déu de la pena temporal deguda pels pecats perdonats pel que fa a la culpa, que el fidel ben disposat obté en determinades condicions, per la intervenció de l'Església, la qual, com a administradora de la redempció, distribueix i aplica per la seva autoritat el tresor dels mèrits del Crist i dels sants. [...] La indulgència és parcial o plenària segons que alliberi en part o del tot de la pena temporal deguda pels pecats. Les indulgències poden ser aplicades als vius i als difunts.»

Aquesta definició, precisa i sintètica, conté algunes expressions —«pena temporal», «l'Església aplica el tresor dels mèrits de Crist i dels sants per a la remissió de la pena temporal del pecat»— que convé explicar.

El Catecisme diu sobre la pena temporal (núms. 1472 i 1473): «A fi de comprendre aquesta doctrina i aquesta pràctica de l'Església, cal veure que el pecat té una doble conseqüència. El pecat greu ens priva de la comunió amb Déu, i per això ens fa incapaços de la vida eterna, la privació de la qual s'anomena la "pena eterna" del pecat. D'altra banda, qualsevol pecat, fins i tot el venial, comporta una afecció desordenada a les criatures, que té necessitat de purificació, o bé durant la vida o bé després de la mort, en l'estat que s'anomena Purgatori. Aquesta purificació allibera del que se'n diu la "pena temporal" del pecat [...]. El perdó del pecat i el restabliment de la comunió amb Déu com-

porten la cancel·lació de la pena eterna del pecat. Però subsisteixen les penes temporals del pecat. El cristià, suportant amb paciència els sofriments i les proves de tota mena i, quan sigui l'hora, encarant-se serenament amb la mort, ha d'esforçar-se per acceptar com una gràcia aquestes penes temporals del pecat; i a través de les obres de misericòrdia i de caritat, així com per la pregària i les diferents pràctiques de penitència, ha de treballar per despullar-se completament de *l'home vell* i revestir-se de *l'home nou*.»

El Catecisme també explica que un dels elements propis del misteri de la comunió dels sants és que «el cristià que intenta purificar-se del seu pecat i santificar-se amb l'ajut de la gràcia de Déu no es troba sol [...]. Entre els fidels —els qui ja han aconseguit la pàtria celestial, els qui expien les seves culpes al purgatori, o els qui encara peregrinen per la terra— hi ha certament un vincle perenne de caritat i un abundant bescanvi de tots els béns» (CEC, núms. 474-75).

El «Manual de les indulgències» publicat per la Penitenciària Apostòlica l'any 1968, per a executar la revisió que manava la constitució apostòlica del papa Pau VI, presenta la manera com els mèrits de Crist i dels sants s'apliquen als pecadors que amb les degudes disposicions desitgen rebre la gràcia de la remissió de la pena temporal dels pecats ja perdonats: «Els mèrits de valor infinit de Jesús, Diví Redemptor del gènere humà, i els mèrits de la Santíssima Mare de Déu i de tots els sants, que dimanen sobreabundantment dels de Jesús, que tots plegats constitueixen l'indefectible tresor de l'Església de Crist, han estat confiats a aquesta en virtut de la potestat de lligar i deslligar que el mateix Fundador de l'Església va confiar a Pere i als altres apòstols i, a través d'ells, als seus successors, el Summe Pontífex i els bisbes, perquè siguin aplicats en remissió dels pecats i de les seves conseqüències. [...] Del tresor admirable de l'Església, esmentat anteriorment, flueix la indulgència, que permet remetre aquella pena temporal.»

El bisbe Jaume Traserra, en la seva comunicació pastoral amb motiu del jubileu del mil·lenari del Sant Dubte d'Ivorra, aproximava aquesta doctrina a la nostra experiència personal: «tots tenim l'experiència que el perdó dels pecats, que ens ha estat atorgat en rebre el sagrament de la reconciliació, no elimina ni les afeccions desordenades ni les conseqüències dels

pecats comesos. Els pecats han estat perdonats, però les seqüeles queden i han de ser purificades. Aquesta purificació ha de realitzar-se mitjançant la pregària, la vigilància sobre un mateix i les obres penitencials. Una ajuda de l'Església per als qui volen arribar a la purificació total de la seva culpa és la Indulgència».

En aquest Any de la Fe, som cridats a aprofundir i créixer en la nostra relació amb Déu. Per això, cal tenir un cor lliure de qualsevol pecat i cal desitjar la purificació completa de les seqüeles del pecat. Hem de desitjar la santedat de vida i la puresa de l'ànima. La concessió de la indulgència plenària és un estímul a la conversió.

Per a guanyar la indulgència plenària, a més de l'exclusió de tot afecte a qualsevol pecat, fins i tot venial, cal l'execució de l'obra enriquida amb la indulgència i el compliment de tres condicions, que són: la confessió sacramental, la comunió eucarística i la pregària per les intencions del Sant Pare.

Les obres enriquides que ha establert la Penitenciaría Apostòlica són les següents:

—La participació almenys en tres moments de predicació durant les Sagrades Missions o en tres lliçons sobre el Concili Vaticà II o sobre el Catecisme de l'Església Catòlica.

—El pelegrinatge a una basílica papal, una catacumba cristiana, una catedral o un lloc sagrat designat pel bisbe diocesà, participant en alguna celebració o almenys tenint un temps de recolliment, concloent amb l'oració del Parenostre, la professió de la fe, les invocacions a la Santíssima Mare de Déu i, segons el cas, als sants Apòstols o Patrons.

—La participació en una solemne celebració eucarística o la litúrgia de les hores en les solemnitats litúrgiques que determini el bisbe diocesà, afegint-hi la professió de fe.

—La visita piadosa, un dia lliurement escollit, durant l'Any de la Fe, al baptisteri o a un altre lloc on es va rebre el baptisme, i s'hi renovin les promeses baptismals.

El fidels que no puguin dur a terme cap d'aquestes obres per motius greus —malalts, monges de clausura, empresonats...— rebran la indulgència en les mateixes condicions si, units de pensament i esperit, particularment en els moments que les mateixes paraules del Sant Pare o els bisbes diocesans siguin retransmeses per televisió o ràdio, reciten el Parenostre, la professió

de fe i altres oracions conforme a les finalitats de l'Any de la Fe, oferint els propis sofriments.

Per a facilitar pastoralment el sagrament de la penitència i l'obtenció de la indulgència plenària els bisbes són invitats a concedir als canonges i als preveres que en les catedrals i altres esglésies designades per a l'Any de la Fe atenguin les confessions la facultat d'aixecar l'excomunió vinculada a delictes greus no reservats al Sant Pare. Convé recordar què és l'excomunió: «la pena eclesiàstica més severa, que impedeix la recepció dels sagraments i l'exercici de determinats actes eclesiàstics» (CEC, núm. 1463). També convé explicar els quatre delictes que comporten l'excomunió que el bisbe diocesà pot aixecar:

1. L'apostasia. La negació o allunyament públic de la fe. Cal notar que, en els darrers anys, alguns batejats han estat empesos a apostatar i molts d'ells han demanat la cancel·lació del seu registre de baptisme.
2. L'heretgia. La negació insistent d'una veritat fonamental de la fe, sovint amb voluntat que d'altres s'adhereixen a aquesta posició.
3. El cisma. El rebuig de la subjecció al Papa i al bisbe. Aquest tercer delicte adquireix rellevància quan el cismàtic constitueix amb d'altres una comunitat separada de l'Església.
4. L'avortament. El delicte d'avortament penat amb l'excomunió consisteix a practicar i aconseguir un avortament. La pena recau sobre totes les persones la participació de les quals es necessària per a la consumació efectiva de l'avortament.

Cal recordar també que només les persones que ha comès algun d'aquests delictes coneixent que comportaven l'excomunió, efectivament estan excomunicades. Aquestes només poden rebre els sagraments, també el del perdó, si abans els és aixecada l'excomunió pel bisbe o aquells sacerdots que ell faculti, en cas d'haver estat excomunicats per causa dels delictes esmentats. Els qui han comès algun d'aquests delictes desconexent que estaven penats tan greument poden confessar-se sense cap impediment.

El nomenament d'un grup de confessors amb facultat d'aixecar aquestes excomunicacions cerca, en aquest Any de la Fe, facilitar als fidels que porten la feixuga càrrega d'aquests delictes una reconciliació amb Déu i amb l'Església que els alliberi i els faci viure de nou.

122 anys d'una fundació: jornada de portes obertes a la Casa Mare de les Serventes del Sagrat Cor de Vic

El dia 2 de febrer la congregació vigatana de les Serventes del Sagrat Cor de Jesús celebra l'aniversari de la seva fundació. Per això conviden tota la ciutadania a una jornada de portes obertes a la Casa Mare, situada al passeig de la Generalitat, 13, de Vic. La jornada començarà a les deu del matí i s'acabarà a la una del migdia. Cada mitja hora hi haurà visita guiada al museu de la congregació i passi d'un *power point* sobre la vida de Mn. Joan Collell, el fundador. Es podran visitar també l'església i el jardí.

La història de Mn. Joan Collell i Cuatrecasas

Tot va començar quan aquí a Vic, al carrer de Sant Hipòlit. Un matrimoni, Josep i Narcisa, van tenir el seu primer fill. Era el 20 de gener de l'any 1864 i aquell mateix dia el van batejar a la catedral. Li van posar els noms de Joan Lluís i Sebastià. Sí, aquell noiet era en Joan Collell i Cuatrecasas.

Era un nen juganer i estudiós, que estimava molt el pare i la mare. L'encantava d'anar a jugar a futbol amb els seus amics al prat de la Riera i també feia d'escolà al costat del seu oncle capellà a l'església de les monges de les Davallades.

En Joan va anar creixent i, entre llibres i exàmens, va acabar els estudis. S'havia fet tot un home i a l'edat de vint-i-dos anys el van ordenar sacerdot. Som ja en 1886. En Joan ja és capellà i el bisbe de Vic l'envia a un poble, Muntanyola, perquè comenci a posar en pràctica tot el que ha après al Seminari.

Mossèn Joan era un vicari que semblava poca cosa, però era un gust escoltar com parlava de Jesús i del seu amor a tots els homes. Sempre que sabia que algú estava malalt anava a visitar-lo. Li agradava estar amb el jovent del poble: organitzava excursions, els ensenyava cançons... Després de dos anys, la gent se l'estimava com un fill, un germà, un amic.

Però va haver de tornar a Vic. El bisbe necessitava un mestre per al Seminari i el va nomenar director espiritual dels seminaristes. Mossèn Joan passava moltes estones al confessional de l'església de Sant Just tot escoltant les penes i els dolors de la gent. A Muntanyola ja ho havia vist: les noies havien de marxar de les masies cap a la ciutat per treballar a la fàbrica i guanyar-se així la vida. Però a la fàbrica no hi havia seguretat i moltes patien accidents, no hi havia higiene i moltes queien malaltes, tampoc no hi havia ningú

que ajudés els treballadors, i els amos se n'aprofitaven: els feien treballar fins a dotze i catorze hores i el sou que els donaven no era just.

Mossèn Joan coneixia totes aquestes injustícies de molt a prop, moltes noies li ho havien explicat i li havien demanat ajuda. I, escoltant dintre seu la veu de l'Evangeli, es preguntava què podia fer-hi ell. No tenia recursos. Era un pobre capellà i massa jove. No tenia influències ni diners.

Per tal de prendre una decisió se'n va anar a Manresa, a la Cova de Sant Ignasi. Allí va passar tot un mes pregant i meditant l'Evangeli i la vida de les pobres obreres. Finalment, va veure clar que Déu volia d'ell una cosa: que ajudés les noies que treballaven a les fàbriques. No comptava amb gran cosa, però Déu només li demanava que confiés molt en l'Amor del Sagrat Cor de Jesús. I mossèn Joan s'hi va abandonar plenament.

Va tornar a Vic i el dia 2 de febrer de 1891 va reunir un grup de persones per a començar el que ell en deia «la petita obra del Sagrat Cor». Tot va començar amb molta pobresa i amb moltes dificultats. La primera noia que va sentir la crida a viure estimant Jesús i les obreres va ser la Pia Criach. La va seguir una altra companya: Carme Soler. Ja eren dues i vivien en un piset del carrer Nou. Van començar cuidant els fillets de les treballadores que no tenien on deixar-los.

Per tal d'ajudar les noies treballadores, mossèn Joan i les germanes van muntar un taller de corbates, van obrir una cuina econòmica a Manresa, cases perquè les noies hi poguessin anar a menjar i a dormir si no tenien temps de tornar a casa des de la fàbrica perquè era molt lluny, guarderies per als seus fillets, escoles... I, a poc a poc, el que semblava un somni irrealitzable es va anar convertint en realitat.

Actualment, la Congregació de Serventes del Sagrat Cor és present, a través de guarderies, escoles, residències, parròquies i projectes socials, a Vic, Barcelona, Manresa, Sevilla, Madrid i Burgos (Espanya). I a Buenos Aires, Itzaingó i González Catán (Argentina), Pando (Uruguai), Caaguazú (Paraguai), Diadema (Brasil) i Guadalajara (Mèxic).

Pertot arreu, les germanes del Sagrat Cor han anat escampant l'Amor de Jesús per les noies obreres i els seus fills.

Santa Maria de Tagamanent, de Fortià Solà i Moreta

L'Arxiu i la Biblioteca Episcopal de Vic, per mitjà del seu responsable el canonge Miquel dels Sants Gros i Pujol, ha editat un manuscrit inèdit de Fortià Solà i Moreta dedicat al santuari de Santa Maria de Tagamanent (Montseny). Fortià Solà, prevere, nasqué a Torelló en 1876 i morí a Barcelona en 1948 i és prou conegut per les nombroses monografies que al llarg de la seva vida dedicà a molts santuaris i parròquies de les nostres terres.

L'obra s'inicia amb una evocació de tipus força poètic, molt adornada, sobre l'alterós indret on es troba el santuari de Tagamanent. Després ve la tradició popular sobre la troballa de la imatge, i els paràgrafs referents a l'antic castell i a l'antiga família del seus castlans, de la qual procedia el beat Miró de Tagamanent.

Com no podia faltar en una monografia dedicada a un santuari marià, després l'autor descriu l'antiga imatge de la Mare de Déu amb l'infant, que presidia l'altar major dins un cambril on els fidels podien pujar a venerar-la. La monografia s'acaba amb un paràgraf força breu en què es parla de la festa major del santuari, el 8 de setembre, diada de la Nativitat de Maria, i dels focs que era costum d'encendre en els angles de la roca on hi ha l'església.

L'edició s'arrodona amb tres textos importants per a completar la història del santuari. En primer

lloc, el capítol dedicat a la Mare de Déu que es troba dins el *Jardín de María, plantado en el Principado de Cataluña*, obra del dominic fra Narcís Camós (†1664). A continuació, la nota que dedicà a Tagamanent el canonge Ramon Corbella (1850-1924), secretari de visita dels bisbes Morgades i Torras, editada en 1931 dins la sèrie que la *Gazeta de Vich*, en publicar-la, intitulà *Notes inèdites per una guia del Bisbat de Vich*. I per últim, l'*Inventario de la parroquia de Santa María de Tagamanent*, manuscrit del rector Francesc Funoyet de l'any 1931.

La missa pas a pas | Antoni Costa Vall-Hlovera

La missa o eucaristia és una trobada celebrativa que consta de quatre parts: ritu d'entrada, litúrgia de la Paraula, litúrgia del Sagrament i comiat.

I. El ritu d'entrada. Es tracta dels ritus que precedeixen la litúrgia de la Paraula, com són: el cant d'entrada, la salutació, l'acte penitencial, el «Senyor, tingueu pietat», el Glòria i l'oració col·lecta. Són ritus que introdueixen i preparen. El seu objectiu és d'escalfar l'ambient i el cor dels participants perquè puguin participar d'una forma conscient i fructuosa en l'eucaristia.

El cant d'entrada. El cant, sigui recitat o cantat, té la funció d'ajudar a constituir l'assemblea, passar del «jo» subjectiu al «nosaltres» comunitari i fratern que ha d'amarar tota la celebració litúrgica. El cant dóna el to, sigui pel seu text o per la seva música, a la celebració. Si és cantat, cal seleccionar-lo, assajar-lo i amb una tessitura musical assequible per tal que l'assemblea el pugui cantar. Un cant d'entrada que ha d'expressar l'alegria d'haver estat convocats per a celebrar el Dia del Senyor, sempre dins el temps litúrgic.

La «Missa Occitana» | Valentí Miserachs Grau, pvre.

La parròquia de Santa Maria dels Prats de Rei, ja prou coneguda en tot l'àmbit de la nostra geografia del seu Pessebre Vivent, que ja ha superat l'envejable fita de la 40ª edició, acull també, i ja per setena vegada, la celebració d'una missa en llengua d'oc o occitana. És una cita anual que sol tenir lloc el diumenge del Baptisme del Senyor i que va sorgir mercès a l'acció sinèrgica del CAOC (Cercle d'Agermanament Occitano-Català) i de la parròquia dels Prats de Rei, amb la col·laboració de l'ajuntament i de l'Associació Cultural i Recreativa «Sigarra». Cada any s'hi aplega molta gent, tant de la vila i dels voltants, com del CAOC, sempre present amb una nodrida delegació. També hi participa activament, cantant en occità i en català, la Coral «Mare de Déu del Portal» de la parròquia pradenca. Jo tinc el «privilegi» de ser el celebrant habitual d'aquesta missa, en companyia del Rector, Mn. Carles Riera, i d'altres preveres amics, segurament perquè no deu ser fàcil trobar capellans prou familiaritzats amb l'occità, tot i que jo només sigui un *dilettante* i no pas un tècnic d'aquesta bella llengua, en altres temps tan gloriosa i que és germana bessona del nostre català.

Cal dir que aquesta no és pas l'única missa que se celebra en occità a Catalunya. A part el cas de Marata, l'occità és llengua litúrgica habitual a la Val d'Aran. L'aranès és una variant del gascó, un dels cinc grans dialectes que constitueixen la llengua d'oc. Justament

acaba de veure la llum pública una bella edició del Nou Testament i dels Salms en aranès. La «Missa occitana» dels Prats de Rei té, en canvi, un caire extraordinari, i ve a ser un acte simbòlic de solidaritat, també cultural i lingüístic, però sobretot espiritual i litúrgic, amb els fidels del territori occità (bàsicament, el Migdia de França), que es troben amb moltes dificultats per a poder celebrar la missa en la que ells anomenen la «lenga nòstra». Catalunya ha fet revifar en els nostres dies la cooperació sobretot cultural amb Occitània, que prou ho necessita, ja que la situació de la llengua i la cultura d'oc a França és infinitament més precària que no pas la que viu el nostre país, que també ha de vigilar i maldar per sobreviure, com massa bé sabem. A nivell oficial té molta importància el fet que l'occità sigui llengua oficial no sols a la Val d'Aran sinó en tot el territori català. Celebrant la missa en occità, ho fem, doncs, en una de les llengües oficials de Catalunya, prou comprensible, d'altra banda, per als catalanoparlants. I és en la celebració de l'Eucaristia on podem trobar el sentit més pregon i eficaç d'aquesta renovada cooperació.

La missa és l'eix d'una jornada festiva, que s'enriqueix amb altres actes de caire artístic i cultural i que sol acabar amb l'assistència al Pessebre Vivent. Una iniciativa engrescadora, una festa que el poble dels Prats ja sent ben seva i en la qual tothom és benvingut. Que la setena edició sigui penyora de moltes altres celebracions futures!

Pel·lícules | *Los miserables* de Tom Hooper

Regne Unit, 2012. Amb Hugh Jackman i Russell Crowe. Musical basat en el clàssic de Victor Hugo: l'any 1815 el presidiari Jean Valjean és posat en llibertat condicional pel seu guàrdia de la presó Javert, després de complir una condemna de dinou anys. Després de ser rebutjat per molta gent, el bisbe li ofereix menjar i refugi, però més tard Valjean el traïx robant-li diversos objectes d'argent. Després de ser detingut, el bisbe el protegeix i Valjean, avergonyit per la generositat del prelat, trenca la seva llibertat condicional i es compromet a portar una nova vida amb una nova identitat. Javert jura que el portarà a la presó.

full diocesà | Solsona i Vic

DIRECTORS:

VIC: Xavier Bisbal
Santa Maria 1, 08500 VIC
Tel. / Fax 93 885 07 09
Correu electrònic:
mitjans-comunicacio@bisbatvic.com
SOLSONA: Júlia Ayala
Plaça Palau 1, 25280 SOLSONA
Tel. 973 48 06 19
C/e: mitjans@bisbatsolsona.cat

EDICIÓ: Mitjans de Comunicació Social de cada Bisbat.

REDACCIÓ: Santa Maria, 1 - 08500 VIC

ADMINISTRACIÓ:

Rda. Camprodon 2, 08500 VIC
Tel. 902 70 20 32 / Fax 93 88919 09
IMPRESSIÓ: Gràfiques Diac,
Ronda Camprodon 2, 08500 Vic

DIPÒSIT LEGAL: 14.355/60